

”Det va’ fæst på lokale’.....”

av Harald Lyng

Artikkelen er på ingen måte ment å være en egotripp for bandene Lyngs og Quintos, men en prøve på å formidle en festkultur for 40 år siden, i hovedsak sett fra scenen, i ei tid da ungdomskulturen var i sin begynnelse: Tenåringene hadde fått sin egen musikk, i klesveien var ungdomsmoten skapt, og videre skolegang var blitt en mulighet for nesten alle. Dette var ei tid der man gledet seg over samtida og hadde store forventninger til framtida. Artikkelen har også et annet mål – det er å få leseren(e) til å mimre videre i ei tid vi kan kalle den nære fortid.

Starten

Høsten 1960. Jeg hadde nettopp begynt på realskolen. En dag hørte jeg en stemme bak meg, og ei hånd ble lagt på skuldra mi: ”Du, du spælle trækkspæll du?” Spørsmålet var mer formet som en påstand. Ja, jo, jeg gjorde da det. ”Da må vi byinn’ å spæll i lag!” Det var Tormod Øyen, gitarist, som spurte meg om dette. Slik begynte for meg 6 kjempefine år som spællmann på fæstlokalet. Nå hadde det seg slik at Ola Anders Sagvold, som på daværende tidspunkt gikk i 3. klasse og var russeformann, hadde fått ansvaret med å skaffe musikk til skolefest. Ola spilte slagverk og gitar. Dessuten var han en habil sanger. Vi hadde også med en klarinettist i begynnelsen, men dette viste seg å fungere dårlig.

Vi startet opp å øve på skolen. Det var egentlig et lite mirakel at rektor Dypvik ville låne ut nøkkel til 4 elever etter skoletid. Dette var forbundet med stor tillit og ikke minst stort ansvar. Dessuten ble ikke skolene nevneverdig brukt utenom skoletida den gang.

14. november var debuten til Lyngs orkester. Det var skolefest på Soltun, og vi kom oss gjennom kvelden på en akseptabel måte. Man hadde heldigvis ikke så store forventninger og krav til lyd kvalitet og samspill som i dag. Ca 15 - 20 enkle melodier var innøvd, og disse ble gjentatt mange ganger. Tormod hadde fått tak i et splitter nytt Vingtor høyttaleranlegg til 800 kr. Utgangseffekten var 12 Watt! Ja, du leste riktig – ikke større enn en kassettpiller i dag. Det gikk raskt å rigge opp utstyret. Litt mer alvor ble det da vi ble forespurt om å spille på nyttårsball oppi Leksdalen. Med vårt begrensede repertoar ble valsen ”Piken i dalen” spilt til det kjedsommelige utover kvelden, likeså tangoen ”Det var på Capri.”

Ikke rare greiene, men det fungerte.

Ola Anders sang "Please help me I'm falling" og "Rock around the Clock." Med sistnevnte melodi følte det som om det gikk troll i ord ettersom vi spilte til kl halv fire. Slitsomt ja, men også svært artig i selskap med en feststemt forsamling.

Amatørkonkurransen.

28. januar 1961 var det duket for amatørkonkurranse i nykinoen. Denne ble arrangert i forbindelse med Landbruksutstillingen på Namsos dette året. Det var tanken at de som gikk seirende ut av konkurransen, skulle underholde der. Både sangsolister, instrumentalister samt ensembler var påmeldt, likeså var det en klasse for opplesning. Også trioene Lyngs hadde tatt sjansen på deltakelse. Stappfullt hus og stor stemning. Tor Hjelde imponerte alle med sine variasjoner over temaet "Karneval i Venedig." Fingrene gikk som trommestikker oppover og nedover trekkspillet, inkludert belg-risting. En virtuos på sitt instrument. Ikke rart at han vant sin klasse. Tor var også en ettertraktet dansemusiker. Tiåringen Thom Freddy Waade gikk til topps med sin gitar og sang. Det var for øvrig en snill konkurranse der vi alle følte oss som vinnere.

Ola Anders i aksjon under amatørkonkurransen.

Kontrabass og Reehaug

Utover våren 1961 ble det en del spillinger på skolefester og småarrangementer av forskjellig slag. Men det ble mer og mer klart for oss at vi manglet kontrabassen i musikken. Det ble liksom ikke noen tyngde, selv om Ola gjorde sitt beste med stortrommepedalen. Utpå høsten dukket Per Leif Eklo opp med dette viktige instrumentet. Per Leif hadde spilt i band før, så han hadde erfaring med dansemusikk, og for ikke å glemme, han hadde kontakter blant festarrangørene. Nå ble det spilleoppdrag på Gildevangen, Reehaug, Skauna, Følling, Henning, Vinne, Røra, Heistad, Okkenhaug - for å nevne noen feststeder.

Repertoar og Radio Luxembourg

Rock'n Roll og typiske ballader med Pat Boone, Cliff Richard og Fats Domino ble flittig spilt i radio og på grammofon hjemme. De små bærebare, batteridrevne grammofonene skal heller ikke glemmes. De var hendige å ha med seg for eksempel på stranda. I denne sammenheng kan man ikke unngå å nevne Radio Luxembourg - Station of the Stars. Her hadde vi oppdateringer når det gjaldt de mest populære melodier. Programmet Top Twenty høres nok kjent ut for de fleste som har passert de femti. Selvfølgelig måtte vi øve inn noen av de melodiene som her ble spilt: "King Creole," "Rock around the Clock," "Wooden Heart," "Travelling Light," "Let's think

about living,” osv., men noe typisk popband ble vi aldri. Gammeldans var viktig å ha med på repertoaret, likeså tango og swing: ”Seemann,” ”Du svarte sigøyneser,” ”All of me,” ”In the Mood,” for å nevne noen i denne genren.

Popmusikk i dag er spredd over utrolig mange genre og artister, og det skal litt til for å holde oversikten, også for de som er unge. Kanskje var 50, 60 og delvis 70 tallet gullalderen for en populærmusikk som maktet å samle de unge både i hverdagen og til fest, selv om den var forholdsvis enkel – med en banal tekst, en melodilinje som var lett å lære samt en rytme som ikke krevde all verden, og en akkordføring som stort sett dreide seg om 3, 4, kanskje 5 akkorder.

Kaffebrød og nystekte vafler

Som allerede nevnt hadde vi et beskjedent anlegg og derfor var det ikke problemer med å ha øvelsene hjemme. Dette gikk stort sett på rundgang en gang hver uke. Foreldrene syntes det var trivelig med levende musikk på stua, ja, kanskje med unntak av når vi spilte rock’n roll da. I pausen ble det servert mat vi ungdommene satte pris på. Og man fortalte vitser og diskuterte musikk. En stor takk til våre foreldre og besteforeldre som var så positive.

I sal og på scene

Fra scenen har man et godt overblikk: Ikke alt er som det skal være mellom Kari og Ola i kveld. Svein er forbannet for et eller annet, og det er ikke langt unna en slåsskamp. Noen prøver å megle. En eldre festdeltaker tar seg en slurk av poffspannet. Det smakte ikke helt godt, nei. Noen vil spandere på musikerne, andre har et ønske om en melodi. En gjeng begynner å rope et navn. De vil ha ham opp på scenen for å synge. Damenes vals. Jentene strømmer over golvet til den andre siden av salen der guttene sitter. Alle er finkledde. Guttene i hvit nylonskjorte, slips, mørk bukse og jakke. Skoene er svarte, nypusset og spisse, litt i trangeste laget for tærne og fryktelig kalde vinterstid. Nybarberte med en eim av Old Spice og masse Brylkrem eller kanskje det var Cheselin i håret. Jentene med oppsatt hår, ballerinaske, volangskjørt, struttetkjørt eller smalskjørt. På scenen 4 musikere i røde vester. På hver side av scenen to små høyttalere som formidlet tekst og musikk, og i salen anledning til å prate sammen uten å skrike til hverandre. Omtrent klokka ett, litt avhengig av stemningen, blir siste dans annonsert. Siste dans var alltid av den rolige sorten der det var rom for de dype følelser som måtte ha oppstått i løpet av festen. Melodien fikk noen vers i reprise. Et festlig lag der det meste kunne skje var over. Og hadde det ikke skjedd det man hadde håpet på, var det nye muligheter neste helg, men da kanskje på et annet festlokale og med et annet band.

Festlokalene og kommunikasjon

I Verdal er det mange festlokaler, spesielt oppover i dalføret: Fossheim, Aspheim, Vonheim, Heimtun, Bjartråka, Volden, Ulvilla, Soltun og Vinne – de to siste mer sentrumsnære. Det som er interessant å merke seg, er at på en lørdagskveld var det ikke uvanlig at det ble arrangert fest på tre av disse stedene, samtidig var det fest på Røra og kanskje også Nordtun. Stort sett var det bra med folk alle disse plassene. Fikk man inn 150 til 200 personer, var økonomien reddet for laget som arrangerte. Årsaken til dette må kanskje ses i sammenheng med at folk ikke var så mobile som i dag. På festene var

det vanlig med flere generasjoner. Festen var på mange måter et sosialt arrangement der folk fra nærområdet møttes. Noen ganger ble det oppsatt buss. På den tiden var det flere gutter enn jenter som hadde førerkort, og disse var populære, spesielt blant jentene. Selvfølgelig kunne man også spleise på drosje, kanskje sykle eller gå. For 10 kr fikk man utrolig mye. Forutsatt at drosjen var full kom man seg til Leirådal'n og tilbake. Samtidig hadde en nok penger til inngangsbillett og garderobe.

Lyngs og senere Quintos hadde sin faste sjåfør, Arthur Johnsen. Han kjørte drosje med grind på taket og var alltid blid og hjelpsom. Først plasserte vi en kjempestor slagverkkasse oppå grinda. Deretter den store kontrabassen. Trekkspill, gitar og Vingtoranlegget i bagasjerommet. Vi gledet oss alltid til disse spilleoppdragene. Følte vel at vi ble godt mottatt av publikum.

Det var vanligvis ungdomslag og idrettslag som arrangerte festene. Det kostet 3 kr å komme inn. Vi tok 50 kr hver for å spille. Annonnene fra begynnelsen av 60 tallet forteller at Indahls spilte svært mye på lokalene oppover i bygda, likeså H.-B.'s, men også navn som P.A. Røstads, Bjørkens, Bakkans, Tores, Blue Boys, Lyngs, Granåsan, Hjeldes, Årstads, Holmlis, var ofte å finne i festannonnene. Flere av disse har holdt det gående en mannsalder, og vel så det.

Stormen

Fest vinterstid var ikke alltid ”noen dans på roser”. Mange ganger var det styggkaldt, og for jentene i nylonstrømper og småsko kunne det bli i meste laget. Litt forfengelige var guttene også. Lue og votter når de skulle på fest, var slett ikke vanlig. Men på fest kom man seg, likeså heim igjen – med ett unntak jeg kjenner til. Det var 3. juledag 1961. Lyngs spilte i Vinne samfunnshus. Litt ruskete var det tidlig på kvelden, men ikke verre enn at et femtitalls personer kom seg på festen. Vi la jo merke til at de som kom, var nedsnødd, og det varte ikke lenge før vi forstod at et voldsomt uvær var i anmarsj. Julesnøen ble et lett bytte for vinden. Alle veier ble stengt av enorme snøfonner. Veivesenets folk ga opp der og da. I dagene etterpå måtte det bulldosere til for å få opp de største fonnene. Men hva skjedde i Vinne samfunnshus? Festen ble avsluttet før tida. De som bodde nærmest, prøvde å ta seg heim. Resten ble værende til morgenen etter. Selv gikk jeg heim på Tinna bærende på trekkspillet!! Ville vel ikke sette det igjen! Lignende historier fikk man i dagene etter høre fra andre festlokaler i fylket. Julefestene var selvfølgelig mange og det var ikke til å unngå at noen av jentene forfrøs leggene i de tynne nylonstrømpene. Heldigvis gikk alt etter omstendighetene bra. Men det var nok mange bekymrede foreldre som lå søvnløse denne natta. Tenk om man hadde hatt mobiltelefon da!

Noen kuriositeter

Spilleoppdrag i påska medførte ofte at bandet fikk jobben med å utpeke påskens bruneste festdeltaker. Da kom den kvite nylonskjorta til sin rett. Vi hadde god oversikt fra scenen, og det var utrolig mange som viet oss oppmerksomhet. Var det karneval annonserte man med 2 kr i inngang for maskerte.

Utpå våren i 63 spilte vi på Øynheim på Inderøy. I 10 tida var det omkring 150 festdeltakere til stede. Med ett gikk lyset. Festkomiteen ringte E-verket og fikk høre at strømmen kom til å bli borte resten av kvelden. Litt mørkt ble det jo, men med noen parafinlamper og stearinlys strategisk plassert, spilte vi videre uten anlegg. Vi hadde jo akustiske instrumenter, bare sangen ble droppet. Plutselig ble det stappfullt av folk i lokalet. Det viste seg at på "Strauma" spilte et beatband og de ble selvsagt totalt hjelpeløse når anleggene ikke virket. Den nye tid krevde elektrisitet.

Engelskkunnskapene hos folk flest var det så som så med. Ola kunne enkelte ganger bruke lettvinmetoden når han lærte seg nye tekster. Det vil si at bare ett eller to vers ble pugget i tillegg til refrenget. Dette, tror vi, var det ingen som merket. Det var for øvrig ikke vanlig med et tekstark liggende på et notestativ. "I'm dreaming of a white Christmas," sang Per Leif, men tekstinnholdet kjente han ikke. Visste bare at det var en julesang. Per Leif hadde ikke hatt engelsk på skolen.

Stort sett gikk det fredelig for seg på festene, men en skal ikke stikke under en stol at enkelte var ute etter å lage bråk. I en nabokommune var det to brødre som hadde for vane å rive skjorta av hverandre i helgene.

Litt lenger oppe i dalen røk to karer sammen ei helg etter festen. Den ene knuste ei colaflaske i hodet på den andre så glassbitene singlet. Men vedkommende som fikk flaska i hodet var helt uberørt av det som skjedde! Det måtte være en treskalle til gangs. Hadde jeg ikke sett det selv, ville jeg ha sagt det var løgn.

Så vidt jeg kan huske hadde stort sett alle festlokaler sin karsksal. Her stod flaskene helt åpenlyst framme på bordet. Det var alltid latter og gode historier å høre der inne. Stort sett var denne salen et samlingssted for karran. En må vel også nevne at alkohol blant jentene på den tida var nokså uvanlig, likeså røyking.

Siste dans

Utpå vårparten i 1963 var det over for Lyngs kvartett. Vi hadde hatt spilleoppdrag i områdene fra Steinkjer til Stjørdal. Annonnene i Trønderavisa fra denne tida viser at antall festerenlørdagskveld var atskillig større enn i dag, noe jeg skal komme tilbake til senere i artikkelen. Det var derfor et godt marked for de som gjerne ville "byinn' å spæll i lag."

På'n igjæn

Det skulle imidlertid vise seg at pausen ikke ble av særlig lang varighet. Et nytt band så dagens lys i løpet av sommeren og tidlig høsten. Utgangspunktet var tre kompiser som spilte i Arbeidernes Musikkorps: Robert Storhaug, trommer, Odd Leif Berg, trompet og sang, Harald Lyng trekkspill og saxofon. Vi fikk kontakt med Ivan Granlund på gitar og Einar Aasen, bassgitar. Bassgitaren ga en annen "sound" i forhold til kontrabassen, den var tøffere å se på, samtidig med at den var praktisk å transportere. Nå var vi en kvintett, og vi lurte litt på hva vi skulle kalle oss. På ei av øvelsene hjemme hos Odd Leif foreslo han "Quintos". Det hørtes litt fremmedartet ut sånn til å begynne med, men vi ble fort overbevist om at dette måtte bli navnet. Blå jakker med svart fløyelskrage ble anskaffet. Men vi glemte en ting; Det er varmt å stå på scenen. Disse jakkene skulle vise seg å bli fryktelig varme. Stoffet var tykt og tett, nærmest som stoffet i en utejakke.

Dette bildet ble tatt først og fremst med tanke på oss selv. Den gang brukte man sjelden slike bilder i festannonsene. Fra v. Einar Aasen, Odd Leif Berg Robert Storhaug, Harald Lyng, Ivan Granlund. Wiseth Foto

Vårt første spilleoppdrag fant sted oppi Vinne samfunnshus den 19. september. Samfunnshuset ligger bare et "steinkast" fra Rinnleiret militærleir, og denne kvelden dukket det opp svært mange som var inne på repøvelse. Ikke spesielt populært blant de unge damer da disse soldatene nok var i trettiårene og ble betraktet som "gammelkailla". For øvrig skulle det vise seg at de neste tre årene ble Vinne samfunnshus det stedet vi spilte mest. En rask oppsummering viser at Quintos spilte hele 34 ganger her! Dette skyldtes nok i stor grad husets formann Peder Valstad som

nok syntes vi spilte ok musikk og trakk bra med folk. Og Arthur Johnsen var fortsatt vår trofaste sjåfør, nå med minibuss.

Jim Reeves og "Besame Mucho"

Heller ikke denne gang ble bandet noe typisk popband, slik som f.eks Rockets fra Verdal. Instrumentsammensetningen var ikke slik. Vi spilte svært lite av Beatles og Shadows, men Odd Leifs tolkning av Jim Reeves ble godt mottatt av publikum, likeså Roberts trommesoloer. Duetter på saxofon og trompet eller trekkspill og trompet gjorde seg også – "Falling in Love with You," "Blue Hawai," "Sail along Silvery Moon," "Sentimental Journey," "Besame Mucho," "Du svarte Sigøyner" osv. Gammeldans var et sterkt ønske fra salen, likeså twist og jenka. Som avslutningsmelodi brukte vi "Goodnight Irene" - en sakte vals som tydeligvis falt i smak! Snart hadde vi godt over 100 melodier på repertoaret. Sånn i ettertid ser man jo at ikke alt var like bra da!

Litt større anlegg kom på plass på scenen. I stedet for 12 watt hadde vi nå til sammen kanskje 60 - 70 watt. Dette var svære greier. Det måtte det jo være ettersom formannen for festkomiteen oppi Okkenhaug ba oss to ganger om å skru ned styrken. Andre gangen var han meget bestemt og streng, så vi dempet oss litt til å begynne med, torde ikke annet, men utover kvelden lurte vi oss til å skru opp. Vedkommende skulle vært på fest i dag!

Ungdomssentret

På Verdalsøra var det tre kafeer der ungdommen kunne treffes over en karbis og et glass saft/melk: Strand kafé, Kaffestova og Gullkronen Kafeteria. Disse tre stedene var ok, og vi trivdes der. 25 øre ble titt og ofte puttet på jukeboksen og vi kunne høre favorittmelodiene våre. "Seemann" med Lolita var en av de melodiene som ofte ble spilt, likeså "Blueberry Hill," "Lucky Lips." Men det var liksom noe som manglet – et typisk sted for ungdommene. Dette gjorde Verdal Samvirkelag noe med på etterjulsvinteren 1964. Man åpnet et ungdomssenter og Quintos fikk æren av å spille på åpningskvelden. 100 ungdommer i finstasen var tilstede. Det ble servert pølser og potetstappe, og for oss som ikke var spesielt utreiste, stiftet vi for første gang bekjentskap med milkshake denne kvelden. Det smakte fortreffelig både med bringebær, jordbær og banansmak. Softice var også ganske nytt. Det var innkjøpt en del spill til sentret; Ishockey, curonne og sjakk for å nevne noe. Komiteen for tiltaket hadde jobbet meget godt. Et prisverdig tiltak for ungdommene. Ungdomssentret fungerte godt i en del år, men måtte legges ned pga. gjentatte hærverk. Navnet bestod helt fram til ombyggingen av Domus ved århundreskiftet.

Feststemte ungdommer venter på servering og at dansen skal begynne.

Foto: Trønderavisa

Kvintett blir sekstett og septett

Etter to travle sesonger, sluttet bassisten vår, Einar, og vi måtte finne en ny. Av en eller annen grunn ble en til to. Vi kom i kontakt med Svein Væren som skulle vise seg å være en meget dyktig bassist med god teoretisk ballast. Han hadde spilt litt sammen med gitarist Villy Kvernmo. Dermed ble også han medlem av Quintos. Svein var svært nøye med at akkordene skulle være riktige og gjerne litt krydret. Faktisk var vi enkelte ganger 7 stykker. Thom Freddy Waade, 14 år gammel, tiltrakk seg stor oppmerksomhet der han stod på scenen med gitaren på ryggen og spilte de mest krevende melodier. Kjempeflink sanger var han også. Thom Freddy startet såpass tidlig å spille gitar at gitaren var større enn gutten. En av hans første melodier var Living Doll. Nye jakker ble kjøpt inn, denne gangen røde og lette i stoffet.

Quintos med to nye medlemmer. Villy Kvernmo nr 4 fra venstre og Svein Væren nr 6.

The Starfighters, The Shotguns, The Hitmakers

The Hurricanes, The Saints, The Vikings, The Shamrocks. Navn som var tilpasset den nye tid og en ungdomskultur som i stor grad var påvirket av engelsk språk og engelsk/amerikansk musikk. Midt på 60 tallet vrimlet det av festannonser i Trønderavisa på torsdagene. Mengden kan overhodet ikke sammenlignes med i dag. Dersom bandet hadde en spesialitet, kom ofte denne med i annonsen. Her er noen eksempler: Djangos m/hammondorgel,

The Shamrocks med vokalist, The Saunters med stjernevokalist Erling Skjevik, The Squirrels – andreplass i nordisk mesterskap osv. Men også norske navn som f.eks Mortens og Aages er gjengangere i festannonsene. Vanligvis arrangerte man rene fester, men ved enkelte anledninger kunne det være underholdning først på kvelden. Quintos ble forespurt om å være med, som det står i annonsen, senterungdommens suksessrevy rundt omkring i N-Trøndelag. Vi akkompagnerte forskjellige innslag og spilte deretter til dans. Vi satte veldig pris på å få være med på denne turneen da kveldene ble nok så forskjellige fra en vanlig fest.

Popmusikken i utvikling

Utpå nyåret i 1966 ble det arrangert Nord-Trøndersk mesterskap i popmusikk på Steinkjer. 13 orkestre var påmeldt, deriblant Quintos og Rockets fra Verdal. Arrangementet gikk over tre kvelder med finale siste kvelden. Publikum danset til musikken, og ga samtidig uttrykk for hva de mente om det som ble spilt. Anmelderen i Trønderavisa beskriver musikken til Quintos på denne måten: *"Tirsdagens seier ble halt i land av Quintos, Verdal, en sextett som hadde et repertoar av god, fengende dansemusikk, litt til side for den såkalte beat-musikken."* Vårt forhold til beatmusikken var nok korrekt beskrevet av journalisten, det ser vi iallfall i ettertid. Litt artig er anmelderens videre beskrivelse av musikk som vi i dag for lengst har akseptert, og som heller ikke blir vurdert som særlig hard. *"God toer var Quakers, Bangsund, langhåret og med rytmen i orden. Her var det "beat og stones" så det riktig forslo, og bråket til tross, var de ganske samspilt, guttene."* Aner vi en utvikling mot hardrocken?

The Rockets fra Verdal vant 2. runde i popkonkurransen. Bandet hadde denne besetningen: Ture Carlsson, bassgitar, Rune Schølberg, rytmegitar, Einar Olsen, sologitar, Erik Schølberg, slagverk og Thom Freddy Waade, vokal. Finaleomgangen på Steinkjer plasserte Hitmakers på førsteplass, The Rockets på en 2. plass, The Saints på 3. og Quintos på 4. plass.

Vinne samfunnshus 16.mai 1966

Så var det slutt for Quintos. Som for så mange før oss var det bl.a militærtjeneste og skolegang som satte en stopper for videre musisering i bandet. Det som er interessant er at nesten alle medlemmene på en eller annen måte har hatt befatning med musikk fram til i dag. Over 600 personer var samlet oppi Vinne samfunnshus denne siste kvelden. Et lite comeback oppi Huset hadde vi riktignok på 90 tallet, for artighets skyld.

Noen betraktninger og kanskje også et hjertesukk.

Som nevnt tidligere ble det på 60 tallet arrangert en mengde fester utover bygdene på lørdagskveldene. En kan i dag spørre seg om man har mistet noe vesentlig ved at de fleste av disse arrangementene er borte. For å bruke et moderne uttrykk, var festene inkluderende. Alle som hadde lyst, kunne oppsøke festlokalet. Der traff man som oftest noen man kjente og kunne slå av en prat, kanskje ble det også en dans. Det hele var i grunnen svært så uforpliktende. Så får man vurdere dette opp mot dagens situasjon med restaurantkvelder og privatfester.

50, 60 og kanskje også 70 årene lå vel til rette for danseband. Man stilte ikke så store krav til de som spilte og det utstyret de brukte. Imidlertid, musikken utviklet seg etter hvert fra den dansbare popmusikken til bl.a. hardrock i forskjellige versjoner. Man begynte å få ei utvikling mot et lyttende publikum i stedet for et dansende.

Interessen for å spille dansemusikk blant den unge generasjon er i dag nokså laber. Det er mange dyktige ungdommer som "byinne å spæll i lag", men det blir heller "Smoke on the Water" og "Knocking on Heavens Door" enn musikken til DDE eller Åge Aleksandersen. Lydanleggene er kostbare, kanskje 50 – 100000 kr, noe de færreste har råd til. Dessverre er det blitt slik at man satser på større arrangementer og kjente band, dette på bekostning av de mer intime festene man hadde før. For å si det enkelt: Mange

band deltar på ungdommens kulturmonstring og gjør det skikkelig bra, men de har ikke noe marked som etterspør musikken deres. Men det nytter vel ikke å skru tida tilbake, det får vel i så fall bli med tanken – noe annet ville vel blitt kalt stagnasjon.